

ZELENI
BREGI
ZELINE

Vita brevis

43. RECITAL SUVREMENOGA
KAJKAVSKOG PJESNIŠTVA
„DRAGUTIN DOMJANIĆ“
- SV. IVAN ZELINA 2024.

Priredio
dr. sc. Ivo Kalinski

Sveti Ivan Zelina, svibanj, 2024.

Mala biblioteka „Dragutin Domjanić” (124. knjiga)

Nakladnik:

Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Za nakladnika:

Vesna Bičak-Dananić

Urednik:

dr. sc. Ivo Kalinski

Naslov zbornika:

Vita brevis (Vita brevis, lat. – *Kratak život* prema naslovu pjesme Stjepana Kovačeca Štefa)

Ilustracija naslovnice:

Mateja Majcen

Grafičko oblikovanje:

Zoran Osrečak

Tisak:

Tiskara Zelina d.o.o., Sv. Ivan Zelina

Tiskano u 200 primjeraka

ISBN 978-953-8470-10-3

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001229410.

**Pučko otvoreno učilište
Sveti Ivan Zelina**

RIJEČ UREDNIKA

dr. sc. Ivo Kalinski

Vita brevis i ostalo! 13

ODABIR PJESAMA

Ivan Grahovec, Čakovec

BEZ IMENA 17

Ivana Biškup, Ivanec

ŽUPNIK BO Z KRIŽICUM IŠI 18

Damir Toplek, Čakovec

VU CIRKUSO!... 19

Katarina Zadrija, Vrbovec

CESTA ZA NEKAM I NIKAM..... 21

Katarina Zadrija, Vrbovec

KEJ JA IMAM SKUP Z MONETEM?..... 22

Vladimir Šuk, Oroslavje

PAMETIM VUSPOMENE 24

Lovro Biškup, Turčin

V JUTRO KAJ SE BUDI 25

Željko Bajza, Zagreb

DAN SREČANJA 26

Slava Rosandić, Zagreb

SAKI ČLOVEK IMA SVOJE DEMONE... 27

Tibor Martan, Novi Marof

JAPIN CUKOR..... 29

Petrana Sabolek, Čakovec

SENJA ŽIVLJENJA 30

Na natječaj 43. Recitala suvremenoga kajkavskog pjesništva „Dragutin Domjanić“ - Sv. Ivan Zelina 2024. odazvala su se 102 autora s 346 pjesama. Ocjenjivačko povjerenstvo u sastavu dr. sc. Ivo Kalinski (predsjednik), dr. sc. Božica Pažur i Štefica Kamenarić-Filipović, dr. med., odabralo je 78 pjesama za objavu u ovoj zajedničkoj zbirci.

Slavica Sarkotić, <i>Lekenik</i> TIČI BEZ GLASA, POSEČENI SLIVAR.....	31
Tomislav Ribić, <i>Varaždin</i> FUGA ČEMERLJIVOSTI	32
Tereza Salajpal, <i>Koprivnica</i> NARIŠI KRUGA	33
Ljerka Puček, <i>Zagreb</i> ISKANJE.....	34
Milan Frčko, <i>Koprivnica</i> LEPA SLIKA.....	35
Željko Funda, <i>Varaždin</i> KRALJUVATI	36
Darko Foder, <i>Ivanec</i> NIE GA MEŠTRIJE BEZ ALATA	38
Silva Trstenjak, <i>Štrigova</i> HAIKU SLIČICE.....	40
Stjepan Crnić, <i>Zagreb</i> V TRAMVAJU	41
Božica Črljenec Slijepčević, <i>Gradec</i> PLASTIČNE LUTKE NA ULICAMA GRADA	43
Jasminka Mesarić, <i>Zagreb</i> ZAVUŽLANA KARTA.....	44
Đurđa Vukelić Rožić, <i>Ivanić-Grad</i> SENRYU NIZ: NA SELU	45
Mario Šurjak, <i>Ivanec</i> TRI CIELA ČETRZENST	46

Snježana Novotny, <i>Turčin</i> ČKOMINE SEM PEVIEDALA.....	48
Ankica Bistrović, <i>Koprivnica</i> MISLI K NEBU LETIJO	49
Radojka Oreški, <i>Mačkovec</i> KUFER.....	50
Snežana Liber, <i>Sračinec</i> BABICA	51
Ladislava Šarec, <i>Mali Bukovec</i> CAJNGERI ŽIVLENJA	52
Ivan Picer, <i>Sigetec</i> KOLA	53
Laura Jagić, <i>Vrbovec</i> JEN CIGEL ZA JEN DEN.....	54
Ankica Piculek, <i>Zaprešić</i> FARBE ŽIVLENJA.....	55
Zvonko Kudelić, <i>Zaprešić</i> KORAK-DVOKORAK.....	57
Zlata Radušić, <i>Zagreb</i> POZOJ VU KMICE.....	58
Ivan Goran Žunar, <i>Ivanec</i> DIETE VU TEBE ZNA POT	59
Vinko Hasnek, <i>Belovar</i> FTIČEK.....	60
Stjepan Kovačec, <i>Zagreb</i> VITA BREVIS	61

Lidija Lauš Leščan, <i>Đurđevac</i> ŠKATULJA	62
Darko Raškaj, <i>Lobor</i> ZAMUSIKANA LJICA	63
Marija Miklaušić, <i>Stubičke Toplice</i> NIKAM NEJDEM	64
Davorka Črnčec, <i>Novi Marof</i> INVENTURA TUPOGA KUTA	65
Marija Petrek, <i>Vrbovec</i> KRVAVE NEBE	66
Biserka Marečić, <i>Kašina</i> ZGLANCANE RIEČI ZGLANCANE LAŽI.....	67
Stjepan Kralj, <i>Sesvete</i> TIŠLERI BREZ DIPLOME	68
Zdravko Dolenc, <i>Oroslavje</i> PASTIR KAJKAFČINE	69
Željko Sporiš, <i>Zagreb</i> BELA.....	70
Dragica Reinholz, <i>Zlatar</i> HRĐAVI MANTLJINI	72
Tomislav Mrle, <i>Crni Lug</i> TE SN ROJEN.....	73
Marija Hegedušić, <i>Đelekovec</i> KURUŽNJAK.....	75
Veronika Štefanko, <i>Ivanec</i> BIELE ŠTONFICE.....	76

Terezija Flegar, <i>Sračinec</i> SEJE UD TEJE	77
Nada Starčević Lopac, <i>Gornji Kneginec</i> DEDEK I DJED	78
Ivan Kutnjak, <i>Lopatinec</i> AMDAMTE.....	80
Ivan Kutnjak, <i>Lopatinec</i> PARKINK OF LAF STORY.....	81
Snježana Plevnik, <i>Sesvete</i> A ŠUMU NIESU DALI	82
Magdalena Blagec, <i>Donja Stubica</i> MATER I PLUG	84
Sanja Flajs-Vidaković, <i>Đurđevac</i> ČKOMI	85
Ljubica Plantić, <i>Vidovec</i> DOMJANIČEVA BROAZDA	86
Štefanija Ludvig, <i>Dubravica</i> BESKRAJNA ČKOMINA	88
Višnjica Dananić, <i>Sveti Ivan Zelina</i> NEMREM DA TE NIEMAM, VODICE DRAGA.....	89
Branko Mihovil Rakijašić, <i>Pitomača</i> TIČ SE POSRAL.....	90
Mirjana Vujec, <i>Stubičke Toplice</i> ŽOUFKA BABA.....	92
Dragica Čulig, <i>Vrbovec</i> RIEČI	94

Kazalo

<i>Boris Deverić, Zagreb</i> OSTARELI SU HEROJI.....	95
<i>Ružica Kopsejak, Vrbovec</i> NOĆ BES SNA.....	96
<i>Nada Pomper, Križevci</i> VU BUNILU TOGA PROTULETJA.....	98
<i>Snježana Budanec, Novi Zagreb - Odra</i> APOKALIPTIČNI CEDILNIK.....	99
<i>Goran Gatalica, Zagreb</i> NA TREČEMU KOLOSEKU LISTE ČAKANJA	100
<i>Zlata Bogović, Varaždin</i> VIDEL SEM VRAGA.....	101
<i>Milivoj Pašiček, Zagreb</i> HUDI CUCEK I ČOVEK HUDI.....	102
<i>Zdenka Sokalić, Sveti Ivan Zelina</i> DEŠČOBRAN I KUBIK GLUPOSTI.....	103
<i>Tugomir Orak, Varaždin</i> STIHOTVORSTVO NE VREDI NI PIŠIVOG CENTA	104
<i>Tugomir Orak, Varaždin</i> KAJKAVSKA LANTERNA	106
<i>Draženka Bakšaj, Ivanec</i> STERGANI PAPER... ..	107
<i>Đurđica Bačurin Grguranić, Lekenik</i> ZAKAJ BI JA TAK A NE UONAK?	108
<i>Zdenka Maltar, Novi Marof</i> ČKOMI GLUHO SERCE	110

Kazalo

<i>Zdenka Maltar, Novi Marof</i> NIKAJ NAJ O NAMI	111
<i>Mirko Varga, Varaždin</i> STRAH	112

Izabrane pjesme u zborniku navedene su slijedom
pristizanja na natječaj.

Vita brevis i ostalo!

Na natječaj 43. Recitala suvremenoga kajkavskoga pjesništva u Sv. Ivanu Zelina za 2024. god. pristiglo je tristotinjak pjesničkih radova, najviše onih s ritmom narativne forme, zatim onih rimovanih, najmanje onih prozih. Što je iznenađujuće? Iznenađujuća je umješnost šifriranja/umješnost zaporki pod kojima autori svoje radove podastiru.

Osim onih imenovanja šifri iz kajkavske leksičke riznice (*Ftič, Luknja, Krafli, Jaglac, Kvaka*, itd.) „nude“ nam se i one neobične, od koji su neke „pikantne“ u dozivanju ili prizivanju *libida (PozitivaDoJaja)*. Što je s temama i motivima? Osim „klasičnih“ tema, motivi su, reklo bi se, „individualizirani“; i nije zgorega u čitatelja upitati se je li to autorska intervencija upravo na takav način ili je posrijedi takva „intervencija“ samoga teksta pjesme?

Vita brevis? (Kratak život!) Kako aludira Stjepan Kovačec, *Vita brevis*. Pokadšto se možda i može pomisliti da se u kojem tekstu pjesme radi o „koketiranju“ s namjernim iskrivljavanjem glasa ili slovčana znaka, ponekad se pak može pomisliti da se radi o preinaki, na primjer, slova/glasa *R* (pa otud i sličnost s francuskim *r* „rule“) i da se oboje „filtrira“ u sam tekst pjesme. No u poetski tekst „ugrađen“ je autorov pritajeni imaginacijski, ali i upitni dio, a na čitatelju je kako će i u kojoj mjeri, i na koji način, oboje kao doživljajnost prihvatiti (Ivan Kutnjak, *Amdamte; Parkink lav story*).

Zbog položaja, mjesta, uopće statusa poezije u nacionalnom i inom kontekstu – pokazuje autorova poetska zabrinutost jer, kako on kaže, danas „stihotvorstvo ne vredi ni pišivog centa“ (Tugomir Orak, *Stihotvorstvo ne vredi ni pišivog centa; Kajkavska lanterna*).

U nekih poetesa poetske emocije natopljene su bezizlazjem, razdrobljenošću i izgubljenostu; obnavljanje

Riječ urednika

uspomena još ih više podjaruje (Slavica Sarkotić, *Tiči bez glasa, posećeni slivar*) ili je intima sjećanjem još više raskoljena: Čkomi *gluho serce (...)* vse kaj nas mami / *Zdavna je prostost svieta* (Zdenka Maltar, Čkomi *gluho serce*). Tako je, ali na drugoj razini, i u kajkavske poetese u njezinoj frapantnoj *cesti za nekam i nikam* ili u njezinim upitima na koji ju nuka francuski slikar Monet (Katarina Zadrija, *Cesta za nekam i nikam; Kaj ja imam skup z Monetem?*)

Ovogodišnja „pjesnička produkcija“ dakle na nov način doista nas pritjeruje u „obor“ za razmišljanje!

dr. sc. Ivo Kalinski

BEZ IMENA

F kazališto, proznomo,
bez diha,
zakopan f sebe,
gledim kraj svojega života
na pozornici, poezije

Je to bilo sam tak,
za hec, ili po istini.

Igrokaz je ne meo ime.

Poezija pod kraj mi dovle,
išče malo života.
Po jan den več,
obečane večnosti.

I janoga dneva,
nad rakom trde zemle,
dok podne zodji list z dreva,
f tem krotkim časo,
moj život bo se zbrisau,
a moje ime zgubilo, zanavek.

Igrokaz bo dobiu ime: Život bez imena

Ipak, vreme ne hmira,
i janoga dneva, ne namerno,
bo nešči prečitaio mojo pesmo,
pobedničko, život bez imena.

ŽUPNIK BO Z KRIŽICUM IŠI

Bužič je gli preši,
 Župnik je uglasil pri meši,
 Z križicum bo pu selu
 Na Štiefaje iši

Čistimu hižu,
 V kupicu vlijevemu blagoslovlenu vodu,
 Peneze dievlemu na tejerik
 Da sledeču letu još lepše ubnuovi cierkvu

Kalendar i nalepnice
 Svecuf nam davle
 I pretstavle zu sobum
 Dupelane ministronte

Udlazi f kuhju de ga noja
 Još kak za pukuojnuga dedika čeka
 I spitavle za puce:
 „A se bo kuja ženila, a ima kuja dečka?“

Uglasi bi v cierkvi če treba
 I za zaručnički tečaj
 Ud šest mesici puvieda,
 Nasmeje nas z tiem
 I kušaricu ud gazdarice dubiva:
 „Rekli smu im, prvu študije zbaviti
 Pa ženidba!“

župnik - svećenik, *z križicum iši* - išao sa križem (običaj obilaženja kuća nakon Božića i dijeljenja blagoslova), *Bužič* - Božić, *gli preši* - nedugo (baš) prošao, *uglasi pri meši* - oglasio na misi, *na Štiefaje* - na Štefanje (blagdan sv. Stjepana-prvomučenika, slavi se 26.12.), *hiža* - kuća, *vlijevemu* - ulijevamo, *peneze* - novce, *tejerik* - tanjur, *ubnuovi* - obnovi, *svecuf* - svetaca, *pretstavle* - predstavlja, *dupelane* - dovedene, *f kuhju* - u kuhinju, *noja* - vrsta bijelog vina, *spitavle za puce* - propitkuje za kćeri, *puvieda* - govori

VU CIRKUSO!

Vu cirkuso loži vas, od ve do ve, vse skup držijo,
 Vu cirkuso ste mom, da japa vu mamu špricne,
 Vu cirkuso ste taki, da vas mama vum štrficne,
 Vu cirkuso ste najempot, da vam popka drežejo i lufta dojo,
 Vu cirkuso ste mom, da se vum zašulani i srditi zabečite,
 Vu cirkuso ste taki, da vas vu jihove papere začrčkajo.
**Kaj bečite! Nedajo vam dihati i nompak vas bročajo? Vsa
 čutila vključite!**

Vu cirkusu loži vas forbajo i tre bo f prvo deti i fest cuknuti,
 Vu cirkoso vas forbajo, da je den mročni, a kmica svetla,
 Vu cirkuso vas forbajo, da je zemla gori, a nebo doli,
 Vu cirkoso vas forbajo, da je mesec dalko, a sonce blizo,
 Vu cirkuso vas forbajo, da je zrok žmefki, a megla lefka,
 Vu cirkuso vas forbajo, da je koreje vuni, a listje nutri.
**Joči otprite, cifrasti kameleon bodite, kukere na vse strone
 brnite!**

Vu cirkusu loži vas talasajo i tre bo f drugo deti i fest cuknuti,
 Vu cirkuso vas talasajo, da moček loje, a cucek mjavče,
 Vu cirkuso vas talasajo, da cujek rokče, a pajcek rže,
 Vu cirkuso vas talasajo, da krava njakče, a magarec muče,
 Vu cirkuso vas talasajo, da kokoš gakče, a goska kokodoče,
 Vu cirkuso vas talasajo, da ofca cvili, a zojec beekeče i bleji.
Tokači, kaj vam vu vuhima ne brni, da tu nekaj ne štima!

Vu cirkusu loži vas palamudijo i tre bo f tretjo deti i fest
 cuknuti,

Vu cirkuso vas palamudijo i ljubaf jemlejo, a mržjo sprovljajo,
 Vu cirkuso vas palamudijo i venodjaje bremzajo, a svojo Vu
 cirkuso vas palamudijo i cmokaje krodejo, a grde reči tirajo,
 Vu cirkuso vas palamudijo i trljockaje bronijo,
 a distanceraje ravnajo,
 Vu cirkuso vas palamudijo i čohaje nedajo, a lufta med vami
 silijo.

**Ftruc se z rokami petajte i kak nori štimajte i šulajte, fučka
vam se!**

Vu cirkusu loži vas žjovijo i tre bo f štrto deti i fest cuknuti,
Vu cirkuso vas žjovijo, da je gulaš juha gorka, a kisela repa z
buncekom ljuta,
Vu cirkuso vas žjovijo, da je tenka zlevenka slona, a turoš Vu
cirkuso vas žjovijo, da je hruška žofka, a limun trpki,
Vu cirkuso vas žjovijo, da je črna kova brez šmeka, a Vu cirkoso
vas žjovijo, da je tudum žgeči, a žganica kisela.
**Fest jim tre jezika vum splaziti, neste ga od Bogeka zabadaf
dobili!**

Vu cirkusu loži vas smodijo i tre bo f peto deti i fest cuknuti,
Vu cirkuso vas smodijo, da grozdje smrdi, a štala diši,
Vu cirkuso vas smodijo, da črešja vonja, a gnojšnica paše f
kljun,
Vu cirkuso vas smodijo, da marulica smrdi, a ščava diši,
Vu cirkuso vas smodijo da, fijolica vonja, a scalina paše vu
kljun,
Vu cirkuso vas smodijo, da pepica smrdi, a prdec diši.
**Šnjofajte i kljuna vse po sud rivajte, rikverca zobite i f šesto
prešaltajte!**

Vu cirkuso loži vam vse istine, kak kača cape od vas skrivlejo,
Vu cirkuso ste furt lačni i žejni, a jega jela i pila za vse vas,
Vu cirkuso ste furt slabi i betežni, a jega zdravljiča za vse Vu
cirkuso ste furt bokci i na vulici, a jega penez i mesta za Vu
cirkuso ste furt tožni i somi, a jega zobave i buak dej za vse vas,
Vu cirkuso ste furt zaprti i stiha, a jega lufta i pravice za vse vas.
**Brščas vas, vse vu loži koprcajo i držijo, vum z tega fejk
cirkusa tre ziti!**

Tre se zdiči, bloka otprti i vum kričati: Kaj vrog sam srdit,
nečem se več tak špilati!
**Sejal sem, da sem se vum cirkusa zbudil i bil sem srečen.
Vura mje za jenega črlenjkuša vum cirkusa za spiti i veseljok
biti.**

CESTA ZA NEKAM I NIKAM

Ze scufane su banjnine
štruncelji spouzljji na cestu.
Cikourija je pikla roub,
ščavje križeke našile.

Ze sried se ceste na črte
zkešen porinul trucljivec.
Ze šake zemlje zašarel
kakti semafor za mrafce.

Gamiljičine piknjice
po same trake za nekam.
Kak vouzljji štrče terpuci.
Se je to oplel precvel slak.

Veda prišiva se gljipše
banjnine širši, vekši nat.
Cesta za nekam i nikam
skrhan asfalt šari vrt.

Cesta za nekam i nikam
če koraknuti će stati
cesta za nekam i nikam
senje bi mogla zburkati.

KEJ JA IMAM SKUP Z MONETEM?

Vrčak morti,
sem ga imiela,
brez bajera i lopočov
i potok Veljiku
brez čona
slikarskoga platna
i ateljea.

Sounce v rasvič
mi se dopada,
vu grabe gda se
farbe pretaču
z nebeske proge.

Pariza nigdar nies vidla
a morti ni nem.
Predvečer bi najrajši
v črljenem moraju se ftopila
i v jutre se na lopoči zbudila.

Za Moneta su rekli da mu je
umetnost nedodelana.
I moja je pjesma
de koja za dodelati.
I dodelavam je,
em znam
po moji se pesma
ni jedna grana
če baš i f šume
ne zvala.

Kej imam skup z njim?
Same oke kojemu se dopada
pretakanje farbe vu farbu

drbanje svetla, lahor na vode,
tancanje grani,
pejzaži z finu nitju tkani.
Slika kej dršče kak deklica
pred prvi kušlec.
Same to me k Monetu vlječe!

PAMETIM VUSPOMENE

Kak se i patri gizdavom Zagorcu,
ja med bregima zelenim živim,
genecku mudriju svojeh pretkof zbiram.
Ona hasne teče po mojam kotrigam.

Vsaki kipec em rieč čini vuspomenu,
a vuspomene življenje izdelavaju,
čez duobnik med humljem dosujeno,
spram vekivečnosti pelaju.

Duše mojih pretkof
zdej jedriju čez vesmirsko-rajske pučine,
eli, čez moju misel z menu su tu pri srcu bliže.
I ja se gustoprec rukujem em z njimi objemljem,
držeči se za galender na štengami ove hiže.
Ovde se špancierame gore-dole, se krajcame,
i na rukofatu se dotikavlemo
z otiskima ruk čez minula lieta, h pametenju.

Deda mi nudi drhteču i zbraždanu staru ruku,
punu bombuonof em topline,
dek mu več betežnomu nosim vroči čaj f postelju.
Babica me niežne lovi za ruku i štrudlin nudi.
Hrabri me japa priziva na pajdašenje i smieh,
a mater me skrbne spram kuhinje vlieče
i pita e sam lačen i kaj bi rad požmahal,
da bi sit i nasmejan spal.

Kak god se zeme
vu meni vsaki den zviraju
kipci dragih pretkof,
nigdar zatrite i pozablene
liepe i tuople vuspomene.

V JUTRO KAJ SE BUDI

V jutro kaj se budi, pod zlatnim suncem,
Trava rosa kiti, ptica pjesmom zvoni.
Kroz lug zeleni, gde cekaju puti,
Glas zemlje čujem, v srcu svojom oni.

Pod nebom čistim, gde oblak se plete,
Svaki listek šumi, priča staru sen.
Kroz polja široka, gde kukurica cvete,
Zemlja naša pripoveda, v svakom kamenu, v svakom žen.

Gde potoki žubore, kraj vrbe stare,
Tajne priče vode, šapču mi u tiš.
Kraj vatre kaj gore, u noći jasne,
Pjesma se ori, kajkavska duša diš.

Tu gde srce kuca, u ritmu zemlje,
Gde svaki kamen priča, povest naših dni.
Kajkavski jezik, naš ponos i sreča,
V srcu ga nosim, zauvijek, v sebi i v tebi, ti.

DAN SREČANJA

(Ivanu Pavlu II)

Na dan našega srečanja donesel si nam velku tajnu.

Glas tvoj nam je bil domači, govor tvoj odnekud poznat gda si zapopeval:

- Našel sem vas, bračo, tu gde doma sem taki, tu gde brat mi je saki.

Draga je te popevka, lepa, istinita. Običaji su naše duhovne i povodne shodišče prenosive iskustve za nezaborav, oni su odredili te kaj denes jesme.

Vu tem prostoru ze svetlem i ze senom, z trajanjem i smrču, najpuneša je dimenzija Vesmira.

Noge naše zemlju iščeju, zemlju tegobnega jeditstva.

I ti si došel beli čoveče vu Mariju Bistricu k majke z Detetem.

Vu nočne tišine, gda su išli trudni sretniki, vsaki nosil je svoju muku, svoje želje, svoje nade, svoje strepnje vu svetište vseh Hrvatov.

Tvoja duša velika, kak roža gda se rescvete, slavi našega Gospodina.

A istina to je: da vsaki z popevku nosi snoplje svoje.

Rezveseli se Majka Božja Bistrička, čuvarica kronike trajanja.

Trsje je na padinah, zmisliš se? Vu mojemu polju tancaju lepote.

Kad te budem videl srečnu, zadovoljen tek bum bil.

SAKI ČLOVEK IMA SVOJE DEMONE...

... i premdak nas okroživajo

obojani živoči obliki
i prštavi zemljokrajoliki -
saki človek strahuje

i samuje
zarad nečeg...

Poradi
porazof
neuspehof;
zarad bolesti il' pak
zatomlenih, prešočeni

panik
traumi
smerti...

Poradi
neizvesnosti
gubitkof
sivoče
bezličnosti

štrepnji
bolesti
samoče
mokah i brigah -
zkojemi so nasoljene rane
dneva svagdašnjih!?

Saki neželjeno, al pak senak!
obilato hrani svoje gladuše - demone...

I najgorše je zaprav' to -
kaj im se nigde i nikam i nigda -
nemreme skriti...

... jer bežijo i potoju z nami -
neraskidivo vutkani vu umu,

kervavim noftimi vukopani -
zorasli...
... v naše prfko tkivo!

JAPIN CUKOR

Na bubanjku spodi
bele murve
čakali smo japu
da vu kozlu zo šume
dišeče droptine
črlenoga cukora
donese.
Rada smo ga jeli.
Med prste je bežal,
obraze mazal,
robače cifral,
gladi tiral.
Znali smo.
Vuletje se navek
pred letom
v jagode
prevrgne.
Bili smo srečni.
I angeli so
k nami došli
japin cukor
koštati.

bubanjek – povišeni dio dvorišta ili voćnjaka, *kozlo* – manja torba napravljena od kore mladog kestena za skupljanje šumskih plodova, *vuletje* - proljeće

SENJA ŽIVLJENJA

Ej, da mi je senja biti
kaj mesecu vanjkuš bila
ali sonce kaj se zvezdi
vu bleščecu iskru skrila.

Ali da bi bila rosa
kaj se bregu kak šlajer dala
preštimañi cvét vu polju
kaj z matuljom v trávi spála.

Saki oblak z vetrom zgine
saka roža se povehne
nečem oblak
roža biti —
nek bom spomen ki ne zdehne.

A ni ti denes več nési senja
samo slika
noč bez hasna
strgan šlajer trmi v kotu —
mà si meгла
jesen počasna.

I kam vezda nek se vpotim
pretožni so ovo cajti
dé v hudobnom tom življenju
srcu novu senju najti?

Huda misel nek se zgàsi
črn-den nek postàne tenja
v srcu pesem nek se oglàsi
nek življenje postone senja.

TIČI BEZ GLASA, POSEČENI SLIVAR

Celu noč veter prehitavle po vane kante
Celo jutro tiči lete a glasa od nji ne čuti
Po nebu oblaki putuju beli i sivi
Sam kaj ne zaplaču gledeč
Posečeni slivar

Leta i leta tu su dozrevale slive
Bistrice, petrofke, neboge
Kak grozdi rodne
Šakami smo je brali
A unda se najemput se posušilo
Ostale samo suve grne
Tak sad je posečen slivar

Samo penji i otprpt pogled
Na praznu roditelsku hižu
Tam prek pola
Zimsko jutro
Južina
Kosti bole
Lete tiči bez glasa
Čez posečeni slivar

FUGA ČEMERLJIVOSTI

Gda zidi počrniju od plesni i mokrine postajem otporen na čkominu koteru noćima kujeju znad moje tenje nevidlivi rihtari bistvovanja. Čemerljivost me grebe metalnimi škramplima. Pomišlam na smert kak gnilinu koteru ostavlja jesen v vertu na nepobranim tikvami, opalom poverteļu, hruškami kotere gnile na drevu pak se hitaju v samomorilskem letu na travu i listje naj ih ose zgrizeju kak rak zgrize ljude (one ne znaju da je rak sam brezhižnik koteri išče prazna telesa). Sumra regeče. Smert me neče.

Čutim da ju negdo zove v moje ime i otpira grobnicu, to tiho i usnúlo gnezdo v meni. Mućanje je reć zmed dve misli. Zutra je kolodvor po koterom već ne pelaju cugi. Smert me neče. Kujsa regeče.

Gda zidi počrniju od plesni i mokrine i zelenje postane merzlejše od ranoga protuletja izpisuju se nevidliva slova i keliju se za moje lasi. Čelo postaje zeleni val mehna, ledeni tatoo smerti. Čemerljivost regeče. Smert je neče!

Smert me neče. Kujsa regeče.

fuga, ae – lat. bijeg, progon, strah od (disocijativna fuga - poremećaj u kojem osoba naglo i neočekivano bježi iz prijeteće ili nepoželjne životne okolnosti), *čemerljivost* – depresija, *regetati* – krećati, *škrampli* - nokti, pandže, prst, *rihtar* – sudac, *mokrina* - vlaga, *gnilina* – trulež, *povertele* – povrće, *čutim* – osjećam, postajati svjestan čega, *sumra* – tjeskoba, *mućanje* – šutnja, *zelenje* – zelenilo, *keliti* – lijepiti, *mehen* - mahovina

NARIŠI KRUGA

knjiga vu rukaj
pod vankušom čislo
cveteki povehli na stolu
misli rastepene...
vrana na grani grakče
prešlo je življenje...
zasvetli misel vu glavi
te časi kaj so ti ostali
nariši križa - kruga nariši
življenje zaokruži
zadnji so časi...

ISKANJE

Gde si? Po sikud te iščem?
Po črnoj noči i belom danu
po sakakvemi stezami i puti,
blizu morja i potekof
f kutijami sakakveh lekof.

Gde si? Po sikud te iščem?
f šajtoflinu, f kijklje, f mantlinu,
f ormaru nvemu, na vanjkušu.
Po sikud se ogledavam
sama sebe dodjavam.

Gde si? Po sikud te iščem?
Sakoga pitam kak da te najdem
kam da idem, kam da zajdem.
Jemput dojdem pred staru ižu.
Pomučke se nešče javi
pak me muke zbavi.

Digni glavu, na batunike se zibljem
pak te gledim, ja sem radost tvoja.
Stani i uživaj f cajtu koji je vezda tu.
Raduj se onom koj imaš
naj navek iskati one kaj nemaš.

Digni glavu, kesne nigdar nie,
nek te serce nesi, zdrave so ti ruke
Gda zvizde glediš. Ključ sreče držiš!
Batunika se ziblje, pak me gleda,
radost se zbudi.
F glave zvoni, kesne nigdar nie.

Morti... morti još negde... čakaju i oči neke
da me zmed moega cvetja
glediju da mi se veseliju.

LEPA SLIKA

Besramni regać, predi nek je dežd opal,
peharčeka je kušnol . Sav je vražji.
Frčni veter prekopitnol se na glajži
i čim jo je spotrl, obloku se zdopal.
Ve vodo cmrče, kaj so jo razlejali
i oprčeni svrablivec i cinkuš pon dežđa.
Of travovabec se kak spirek sceda
i po tekarek rascveloj mandali.
Kuražna tratinčica povdoš trave
i presušenog zdenca, v miru cvete.
Fazani sred žita dižejo glave.
Strašilo zgledi kak zmazano dete.
Puč-puč-puč, glasila se pučpurika.
Kam god poglednem, sagde lepa slika.

KRALJUVATI

Morti je pogreška
kaj se čutim kak kralj,
ne on na tronu
neg kralj kateri je incognito
na fašniku vu Venecije.
Takov, več ne podpisujem zakone.
(Poslednji je bil Zakon o imenu:
„Vsagdo mora svoje ime imeti.“)
Ne podpisujem ni pomilovanja vsejenovneh
(ti se navek braniju da su „bližnji“).
Ovde sem stopram jen od grusteneh turistov
zmir pripravneh da se klanjaju starine
kak da se dela o božanstvu
koteromu i cajt služi.
Ovde morem sam kupovati kondome,
iskati drogu, napiti se na javnomu mestu –
slobode je več neg v prezteršnomu stanju.
Morti bi vendar moral biti zadovoljen
vre z tem kaj se kraljevski čutim,
kaj morem odlučuvati
o sudbe ne jenoga hipa,
teh mujcekov lačneh reči, pogleda, dotika
koteri ih tiraju da tancaju
i gda čemura bombardera.
Ne jalne li mi se ajngeli
kaj ne odrešujem od boli
neg od anonimnosti?
Da, zaprav mi je z tebum, kraljicam,
popiti si kavu,
v njejnu aromu i žmah pretvoriti
dost trenov,
a tak i v zadovoljstvo kaj sme ovde,
kaj moreme nezametno kraljuvati,
čeprem i tobož.

vsejenoven – ravnodušan, kome je sve svejedno,
grusten – koji dosađuje, nametljiv, gorak, *prezteršen* –
bestežinski, *dotik* – dodir, kontakt, *čemura* – depresija,
potištenost, tjeskoba, *jalniti se* – zavidjeti, *odrešuvati*
– oslobađati, odrješivati, *čeprem* – makar, *nezametno*
- neprimjetno

NIE GA MEŠTRIJE BEZ ALATA

Nie ga meštrije bez alata!
Zabadaf si ti mešter
i zabadaf ti je meštreve oake,
če ga nie alata pri roke.

A koa ti je meštija bez oaka
i oake bez meštrije?

Če oačeš da se meštija zbavi,
poamet v glavu
i pravi alat pripravi.

Za čavel spuknoti, pajser ili kliešča,
za patkuriti f špoaretu, baltica za triešča,
derva nemreš šlajsati bez sajle i štrika,
če sekira astone v drievu, treba ti cvika,
pa ti zoaraj njivu če nie ga pluga,
bez cirklina, skrožiti nemreš kroga,
če liniera niemaš, ravna certa bo za špoat,
bez vinklina nikak ne velja pravi kot,
kak bez igle gomb prišiti,
kladivec v roke je za neke zabiti,
šnjajderski je meter za skrajiti štoaf,
špriklju trebaš če škoafem pakrivaš kroaf,
z penzlinem se farba maže,
bez haubliča se glatke drieve ne kaže,
uaštre koase nie bez brusa,
rafung kefa ščisti i saje ščusa.

Saka ti meštija
svega meštra išče,
če alat fali i meštve oake,
tu ti boarmeš ne pamoare nišče.

nie ga – nema, *meštrije* – majstorije, *zabadaf* – badava /uzalud, *mešter* – majstor, *oake* – oko, *če* – ako, *pri* – kod, *koa* – što, *če oačeš* – ako želiš, *zbavi* – riješi, *poamet* – pamet, *pripravi* – pripremi, *čavel* – čavao, *spuknoti* – isčupati, *kliešča* – kliješta, *padkuriti* – potpaliti, *f špoaretu* – u peći (na drva), *baltica* – sjekirica, *triešča* – drvca za potpalu, *šlajsati* – izvlačiti drva iz šume upotrebom sajle, *štrika* – konopca, *če* – ako, *sekira* – sjekira, *astone* – ostane, *cvika* – klin (plosnat, prvenstveno drven), *cirklin* – drveni šestar (korišten u građevini), *liniera* – ravnala, *bo za špoat* – bit će za pokudu, *vinklina* – kutomjera, *kot* – kut, *gomb* – gumb, *kladivec* – čekić, *šnjajderski* – krojački, *skrajiti štoaf* – skrojiti tkaninu, *špriklja* – alatka za prekrivanje slamnatih krovova, *škoafem* – slamom, *kroaf* – krov, *penzlinem* – kistom, *farba* – boja, *maže* – razmazuje, *haubliča* – blanje, *uaštre koase* – oštre kose (ručna kosa za travu), *brus* – oštrilo, *rafung* – dimnjak, *kefa* – četka, *saje* – čađa, *ščusa* – izbocka, *išče* – traži, *fali* – nedostaje, *boarmeš* – zaista, *pamoare* – pomogne, *nišče* – nitko

HAIKU SLIČICE

znoj na štihači...
dedek se zapišuvle
v črno zemlo

*

mesec nabira –
list po list se slaože
glava šelate

*

pokošena trava
sunce v rosi odmotavle
slakove baotke

*

koruzišče
megla se vleče prek
oštrih kocenof

*

zmekjeno drejvo
oblaki dišijo po
divjih ciklamah

*

zvezek na nojžah
babičin rokopis
napol sprhneti

mesec nabira - razdoblje rasta mjeseca, *baotki* -pupoljci,
koruzišče - kukuruzno strnište, *kocen* - neodsječeni
dio kukuruzne stabljike sa korijenom u tlu, *zmekjeno* -
iščupano, *divje* - šumske

V TRAMVAJU

Sedim.
Tople je.
Vunje snieg curi.
Do mana dečec stoji.
Sendviča grize.
Salama diši.
Vonj znoja v zraku,
dišeči parfemi,
dah ljudi čutim.
Žamor.
Kloparanje.
Čez oblok gledim.
Dečeca z materom vidim.
Po sniegu beži,
gruda hita.
Čini se da je opal...
Ne vidim ga više.
Snieg sâ bolje curi,
ljude i zgrade skriva,
ništ se ne vidi,
some snieg.
Zgledi kak da sme
v bieleu tunelu
ili se morti po nebu vozime,
morti kak i Djed Mraz
v oblakima sniežnim plovime.
Tople je.
Zadriemal sem.
Tišina me zbudila.
Zgledi da sme stali...
Čez otprieta vrata curi snieg.
Pahulje kak bieli mertulji
v zraku se vrtiju.
Njikega ne vidim.

PLASTIČNE LUTKE NA ULICAMA GRADA

Bielina je sâ skrila
sâ je nekum odnasla.
Zgledi da bum moral ziti vun...

Bleščiju izlogi
Lažni sjaj
Snižene cene
Lažne cedulje
Zvoniju koraki
Lažni pouti
Omehi retki
Lažni zoubi
Plakati zalepleni
Lažna obećanja
Kartice vu tuorbi
Lažni penezi
Istina je pobegla
Zdavna za brege
Ljubaf se broji
Z većim kupom dionic
Lepota blešči zvana
Souza iskrena na licu
Duša žalosna, prežalosna
Plastične lutke na ulicama grada

ZAVUŽLANA KARTA

Gda zajni cug pobegne
i zajna karta zavužšana
ostane vu žepu,
znaš da je prešle vreme
tere niesi mogel zadržati
vu svujemi roukami,
a mogel si.

Itekak si mogel živeti
najlepše dane svoje mladosti,
ali protuletje ne traje zanavek,
vu času se ubrne vu jesen,
a gda te jesen ogrne,
niema više ni cvetja ni sonca.

Gda jesen dojde
na naša pleča
same nas još
veter i dejžd
moreju zagrliti.

SENRYU NIZ: NA SELU

izborno leto
amerikanske senje
u vukojebine

cirkus na selu
poplava je nanesla
plava odela

friški asfalt
za crne limuzine
– tri centimetra

prazna štala –
apšisana zastava
skrivle hižicu

prešlo glasanje –
venčano odelo
nazaj v ormaru

TRI CIELA ČETRNEST

pesniki svieta, Zagorja i Ivonjca!
kaj ste do vej napisali - napisali ste
tuo vum je bile zadnje.
v lete dve hiljade dvajst treče
došel je uon
umetnjak umetne pometi
„Čet Ďi-PI-ti”
i od vej
some on bode pisal.

„Čet Ďi-PI-ti”
po imenu zgledi
da je dober pesnik
i još bolši Zagorec:
vuoli se spominati, đipati i PIti
a male je umetne pometi
kaj vuoli PIti.

dragi „Čet Ďi-PI-ti”
pak unda kad si tak spametni
da te neke PItum
o ove pesme šteru cifram i škrabam:
a tuo kaj velja?
ili nek se zahitim v seču?
a opče razmeš - KAJ?

ChatGPT:

π π π... π π π...

pa kaj vej PIskaš?!
„Čet Ďi-PI-ti”
PIščenec si ti
štompaš bedastuoče
kopieraš i prepisivlješ

ta tva umetna pomet
to ti je se - nike.

„Čet Ďi-PI-ti”
kak ti i ime veli
primi se rajši - PIjače.

ČKOMINE SEM PEVIEDALA

Znaš, ja sem ti falšna ruoba
Zgeveril si, z čkemečim kričem v ečmi

Guot mi je bil poni ilevače
Štiela sem pevedati bile kuo

Čkomine sem pevedala se kuo je krožile puo mene
Vrieden si čeviek a nie nikakva ruoba
Se tvaje falinge su napravile tabe
Kuljike sem pot štiele da meje vusnice bodu kak laser šteri
bode se tveje ožiljke pebrisal
Ne zate kuo bi mene smietali
Zate kuo tebe bele
Premočala sem

Močala sem i da si mi pevedal da nečeš nikega blizu sebe
Stala sem pred tuobum z kemadi žice vriezunim v meje
tiele
Štere niesi ni videl
Čkemeči sem pitala kuo ne vidiš
Kak doge stejim pred tuobum
Čkomine sem pevedala
Kuljike te some imum rada

čkomine – tišini, *falšna* – oštečena, s greškom, *ruoba* – roba,
kričem – krikom, *v ečmi* – u očima, *guot* - grlo, *kuljike* – koliko,
zato – zato, *bele* – bole, *premočala* – prešutjela, *vriezunim* –
urezanim, *tiele* – tijelo

MISLI K NEBU LETIJO

Na falačeco rodnoga kraja
nove se zgode f senjama snijo,
med rekom Bednjom i Pletvicom
ravnico zranja zvoni budijo.

Žoto klasje po poljo se njiše
svečarska pesma vu vuhaj žveni,
črlene ruže rosijo soze
za unam, kojih mednam više ni.

Zvonijo zvoni, zvonijo
ravnici glose pošiljajo....
Tu se biškupa Martina štuje
med prstaj starice čislo tu je.

Ljubljeno grudo v serce smo deli
vredne roke f starine zapleli,
na vanjkuš uspavanko našili
de se anđel čuvor dušam mili.

Čez misel mi ljepota preleti
dok se zelena zipka zanjiše,
martijanečko pričo mam zapiše
i z otprtim okom vu nju gleda.

Zvonijo zvoni, zvonijo
ravnico predrago ziblejo...
Tam de kajkavske rieči zvirajo,
k nebu, skup z ptiči, misli letijo.

KUFER

Stari i drveni.
 Plavi s hrđavom ručkom.
 Z lokotom se zapira.
 Cvili dok se otpira.
 Po starinski diši i jako se štima.
 Zmisli se sega...
 S japicom je mojim na frontu putuval.
 S tatekom je mojim vu vojsku išal.
 S detetom je mojim na pozornicaj nastupal.
 Đaki su moji v jega ljubavna pisma i srca metali.
 Na fronti se jako plašil i bojal za život.
 Vu vojski je bil zmočeni i bilo ga je strah.
 Na pozornicaj je mel veliko tremu.
 A dok su se ftičeki ženili najlepše mu je bilo.
 Si su ga radi meli.
 Fčera sam ga zgledala v knjižnici.
 V kotu na stalažu, prašnjav i sam.
 Dnesla sam ga dimo i počistila.
 Još navek lepo diši te starec.
 Fali ga saki i saki bi ga štel.
 Retro je, veliju.
 A on je samo moj i nikomu ga nedam.
 Japica je zdavja dišal, a i tatek za jim.
 A kufer tu još stoji i ostal bu zanavek.
 Za moja nova pokolenja.
 Za frontu, vojsku, pozornicu, školu...

BABICA

Ka je tuo došlu na ovi nam svjet
 tuople rječi ni ud koga ni za ljek.
 Saki sebe samu gledi
 a starica tuožnu v kuotu sedi.
 Sedi, sedi i samu čkumi.
 Nikuga je zaju briga nje
 pa čak i unda a čez djen kaj puje.
 Nišče zaju časa njema
 čak ni dedeka jer kraj je drjema.
 Deca samu za penezi beže,
 a vnuki pu cjele dneve v sobaj leže.
 Samu se sakuga prvuga v mesecu
 zmisliju zaju ka ju pitaju:
 „babica je penzija bila“?
 Znaš, moja je plača
 već dubila krila,
 čak ni minusa je nje pukrila.
 Babica je samu z rameni slegnula,
 a sneha je fletnum z fortufa karticu putegnula.
 V banku se pužurila,
 babicu brige rješila.
 Karticu spjeglala na bankomatu,
 dunesla dimu još jednu veliku ratu.

CAJNGERI ŽIVLENJA

Čim otpreš joči
ringišpil v glovi.

Brige sake fele.
Lečeš čez den kaj muha bez glove.

Nemaš čas ni na šekret oditi.
Misliš si, zutra bo bole.

Dojde zutra.
Ni v zobe si ne stigneš deti,
pa ni na šekret ne moraš iti.

I tak se vozlaš v culonjek življenja.
Kak da ti nigdor nebo došla ckrodnja vura.

A unda, cajngere beteg porivovle,
snogo z tebe vleče.

Da veter bole zapuše,
se bi ti kosti zružile, a mort se i rasteple.
Kak treskica bi se zibal.

Ve imaš čas v zobe deti,
na šekret oditi,
al zabadav kad beteg cajngere prefletno potirovle.

KOLA

Hok, čale, štile...
To so bile komande za kravice male
kaj so me na kolaj detinstva
vu novi život pelale.
Na kolaj sem detinstvo potrošil.
Vu njemi se polefko zibal
dok jarem je cvilil, a kola
po polskom potu tiho ružila.
Kak je to lepo bilo: mirno, tiho, milina...
Al ne tak ostalo...
Jel počel sem menjati kola: avuti, traktori
i bahati motori.
Pelal se vu avionu, helikopteru, a nigdi,
baš nigdi nesem našel mero...
Hok, čale, štile,
to so bile komande
za kravice kaj so me na kolaj vozile.
I ve na zadnje se bi na svetu dal
kaj bi se još jempot prepelal
vu tihe kravske kolaj.

JEN CIGEL ZA JEN DEN

Jen cigel za jen den
Denes bi imeli celu hižu
I krevet topli
I peč kaj bi nas grejala
I malu hižicu za pesa
Se ono kaj imamo gda oči zapremo
Malo bumo duže oči zaprli
Još malo bumo senjali
Da smo metali jen cigel za jen den
Zanavek bi prije došlo
Imeli bi se
I jen drugoga
Za naveke

FARBE ŽIVLENJA

Farbe življenja sakakve su fele.
Deca ih otkrivaju, mešaju,
življenje farbaju i uživaju.
Mladem ljudem,
na ovemu svetu se zgledi sive!
Vu onlajn življenju,
lepotu življenjskih farbi,
neprimetiju.

Starejši ljudi bi još male
življenje farbali na svoju felu.
Više ne mariju koj si bu doj mislil,
če farbe naopak zmešaju.
Navade o črnemi oblekami,
su im dojadile.
Pota regula jošče živi zglediju
kak hmiroče hodeče senke.
Od seh pozableni, furd se moraju
stihavlati, vu kute zavlačiti,
mlajše vničemu tlačiti.
Za mlade je to denes
po „normalnemu“ biti!
Ali nie tak lehke i hajcne živeti.

Če bi čerlenega kaputa na se dela,
za babicu bi rekli, da je ponorela!
Dedeka bi šinfali zbog žute kravate,
rekli bi „neje to više zate“!
I koj koga briga če stara milostiva
pet šare mačkof ima!
I stara teca pete na štikla duge
i tri bleščeča piercinga na vuhe.

KORAK-DVOKORAK

Naj zeme me vrag, ake si v nedelju
na glavu nenateknem ljubičasti škrlak.
Paše mi na bele lasi.
Naj se zblazneju,
ja se bom vu sebe smejala,
frišku figu im v žepu kazala.

Cureči cajt naj sive regule zmeni.
Saki naj po svem življenje farba,
da ni jen dan, nikomu nebu sivi.
Na temu svetu, same se jemput živi.

kulike nesrečnih ljudi po svietu korači
z narihtanem smiehem na kiselomu licu
kulike zgovorenih „slatkih“ rieči
bi se najrejše sprekosale
same da ni strenirane oskarovske glume

a tulike nekaj i veselih ljudi po svietu hodi
srečnih vu sebe
jer ne smeju veseli biti
da nej zažgali nečiji dinamit i karabit
teri v njemu čuči
fala Bogu da još ima onieh
teri su veseli i zvana i znutra
jer moreju biti koj jesu

POZOJ VU KMICE

Medo je lajal cielu noč .
Sused Milek dvaput
se je zdigel z postele
kričal je i klet.
Dej muči, jebal ti cucek mater,
pol sela si zbudil.
Szutra bi mi ona moja
nalarfana sneha ceketala
kak pri nami nema
nočnoga mira.
A Medo je i dalje lajal.
Više se je bojal pozoja vu kmice
nek gazde v gačama na rožice.

DIETE VU TEBE ZNA POT

Siedi
i paslušaj
guale strahe.
Zemi kladivec
i spateri tu iluziju
v če kaščice je slaboada.

Časi fljetne atiečo
da bi se rastepali na čakanje kuraža.
Dieluj!
Diete vu tebe zna pot.

FTIČEK

Odrpte vuhe oblučeca
komorica posluša
na postele sedi duša

Vu ovu saminu navrne se
štekač ki štekče
kreštalica ka krekče
nepredviđena sudbina

Ftiček vsakoga jutra jednakoga cajta z svržičke drjeva
svoju popevku glasne i jasne odpopeva
tečne da mu se melodija nigde ne zadjeva

Kak da negdoga doziva
ali ne oplakiva
on vesele popeva
duša i srce dragosti
milina puna radosti

Dragi ftiček sam popeva
odprte vuhe oblučeca
i duša na postele sedi.

VITA BREVIS

Ni za živu glavu
več nejdem tam!
rekel je Ivek,
a zapraf nigdar ni pojasnil
zakaj nema prave na svoje senje
i gdo je zrušil kaštela,
ni zakaj privilegij čubi vu pelnice
ni zakaj su mu zaprli vrata
ni zakaj jih je vse nazval coprnice.
Aliena ne kures
da i tvoje dvorišče ne bi
prešle na bubejn kak
sosedova farma picekov.
Ni za živu glavu
več nejdem tam!
Ščera je lopatič hitil
zajne grude nad Jankičem,
a bil je relativne mlad,
posehnul je oreh, zgasile se suonce,
nastal je hlad.
Ni za živu glavu
več nejdem tam!
rekel je Ivek.
Pital sam ga a zakaj,
ni mi odgovoril
navlekel je kožuha i prešel spat.

ŠKATULJA

Dežd se zleval od poldrug popoldan do poltreč naranje. Zeprani so si poti. V japagaj punem vode ftaplja se zadnje mrakulje. Ak ti vleznem v senje, naj se srditi na me.

Svet je ponorel, al` znaš da ja nemrem drugač: predrobne rožičke imam. Samo tukarek počkoma, negda i nikak - da nam ne zblate belino v kojoj me nesi oblekel.

Posrebreni moj, vezda ne otpiraj škatuljo; norija kak kanjur čeka kej zleti. Zaganjaj vetrenjače čez lanjske snege, rivlji mi se v joči z jočjami, hrdaj misli do fčeranjega okrajca, preteplji oblake kak blazine z kojou bohe skačo...ali, ne puščaj glasa - nek zblajhane pesme ne bodo ni tvoji, ni moji deci na sramoto.

Poti so zeprani.

Senjaj! Počkoma, počkoma...v škatuljko me zapri i čuvaj.

ZAMUSIKANA LJICA

Vrieme nam ljica musiče
h jutre z mliekem i marmeladu
h puoldan z pečenjem i štruklji
navečer z žganci i črljenem vinem
i tak ljietna na ljietna od pamtivieka

Vsaki same jene ljice dobi
za poutovanje čez življenje
a vrieme po njemu nizanke niže
nekomu souze nekomu smieh
sakomu sounce sakomu mrak

Ljice prešarene z ljietami
niti z vodou nemre se oprati
vrieme ručnik za brisanje ma
i nikomu neda da po ljici peha
svuoja ljica vrieme tam fletne pelja

NIKAM NEJDEM

Sedim kraj peči i šduderam
Kaj mi to vredi bolje da popevam.
Na vrata pogledam
Jenoga se posta nadam.
Da mi ti buš došel
To več zdavna čakam.
Celi tijen je prešel
Ja zdoma nejdem, nejdem nikam.
Se sem pripravila, se posložila
Stolnaka novoga na stol dela.
Cvetju sem zapopevala
Da bu došel taj den
Gda buš rekel:
Ja zdoma nikam ne pem.

INVENTURA TUPOGA KUTA

Kak rakova deca, kak srne pred jutro
gda prek ceste z šume na polje bežiju,
tak mi se denes bez reda šulaju reči.
Z torbe oče pobeči, oče mi skočiti v oči
vse kaj sam po potu pobrala poprečki.

Da sam dvajset let mlajša i
da imam ova pera, oči, reči.
Tulike bi noči nad tupim kutom
rodile vse kaj črez den nerečeno bi zaostalo.
Da je bila samo drugačeše nagnuta sudbina malo,
još bi se dalo, bolje bi se moglo i znalo
vgasnuti kmicu čemernoga dneva,
vužgati sunce tam gde ga nema.
Prestrti nebo i speglati puta,
zgužvati zimu i glad i rat.
I meti celoga sveta rad,
meti sebe još bolje rad.
Pustiti zmaja vu veter,
zagrabiti Dravu vu škorej
i hititi vu nju kamena nek crta kruge.
Nek zible na valu i mene i druge.
Nek se širom rastepe, razleje modroga hlada.
Nek saki tupi kut svojom osi ovlada,
nek je puni krug, nek je nada da zutra bu bolje
ak saki pomete svojega praga,
ak saki svoje zaorje, svoje zasije polje.

KRVAVE NEBE

Krvave je nebe na istoku,
sounce se nemre pokazati.
Veter bu puhal, rekli su stari,
rata bu negde, iste su rekli.
I na zapadu nebe krvari,
sounce nemre na počinek otiti.
Krvari i nebe i zemla, vetri nose
plač, smrad baruta i krv.
Krvare deca na prsima matere
i matere krvare pred rafalima oružja.
Plač deteči se čuje i tiči su nestali,
nestali su si kaj su tu živeli.
Pod zrušenom hižom, vu kmici, vu krvi
jeden se život rodil.
Život za kaj? Za zutra, za buduče vreme,
za dobre. Za sretne detinjstve.
Ili za borbu, za rat, za novu krv kaj bu tekla potokima.
Krvave je nebe na istoku.
Kolone sirotinje putuju, čvrste držeči decu
privinutu vuz sebe i culce nade stiščeju vu ruki.
Putuju za krvavim tragima na nebu, vu nade
da bu ipak same veter zapuhal i da tam kam idu više rata ne bu.

ZGLANCANE RIEČI ZGLANCANE LAŽI

sviet nigdar ni onakuof kak nam zgledi...
a zgledi onak kak su nam ga drugi naslikali...

pak kaj onda uopče reči... f požiraku spregutane
rieči... tak i tak sejene je... slika svieta je narisana
živi f nje...

rieč prekačena preslečena kak kačja kuoža
ostavljena... ni važne jel istina jal laž...
zglancane laži... teorije... niš zapraf onak kak je nie...
pišči zrak f požiraku... rieči na leru...

rieči ot zemle nebu... živlejna krič... požirak dereju...

zglancane laži... jezdi rieč puo muodne piste
f svilu presvlečena... spuot svile guožva bršlan himela...

da bi oni muogli rasli drieve muora zgasti...

sama f sebe skrita čakam čude da vliezne f sliku
svieta... tek tulike da ove male živlejna
znuovič bu moja rieč... muoja sejna...

TIŠLERI BREZ DIPLOME

Hoblaju nas i z nami se potrkavaju
 Hičeju zrnje, a onda iskoriščavaju
 Hoblaju kak da sme plajnke od bukve
 A rebra nam štrčiju čez kožu od muke.

Hoblaju nas i šepčeju da sme bedaki
 A mi kak stari mulci čkomime
 Žmičeme živlejne vu praznemi šaki
 I stiščeme se pod kikle materine.

Hoblaju nas i vojke čvrste držiju
 Žvačeju kak vrbinu koru natešče
 Hoblaju kak pilari zmočenu desku
 Pretvaraju vu othičene trešče.

Hoblaju nas, tešeju, strugaju, šišaju
 Koda sme frizerem jeftini modeli
 Hoblaju fiškali i tišleri brez diplome
 Prekupci, šverceri i sakojački profiteri.

Hoblaju nas z sake strane sveta
 Žmičeju kak suve grojzdje vu preše
 A mi na prazne tintare obrčeme škrlake
 I čakame da nas bu spasil nešče.

PASTIR KAJKAFČINE

Letiju liete, prešle je pone sniegof,
 prešle i skore dviesto Vuzme
 kak su nam pametuvali
 sakojaki lucki i domači,
 Ljubeki, Voki, Daničiči, Maretiči:
 „Navučite se praf govoriti,
 najte se liete i liete sramotiti“.

IGNAC je i dalje po svojemu kukurikal
 kak pravi hraber kokot,
 makar su mu sto pot šteli
 na kljun deti hrđavi lokot.
 Rekli su da je provincijalni Horvat,
 rekli su da nigdar ne bu videl raj,
 a same je kak dober pastir
 čuval materinjski KAJ.

I denes se najde tu i tam teri kokot,
 zleti na plot ili brajde,
 sebe za dušu i srce zakukuriče
 i ne da si na kljun deti lokot.

pone – mnogo, *Vuzem* – Uskrs, *praf* – ispravno (kako treba), *najte* – nemojte, *lucki* – tuđi (strani), *sakojako* – svakakvi, *Ljubek* – Ljudevit, *Vok* – Vuk, *deti* – metnuti, *nigdar* – nikada, *lokot* – katanac, *teri* – koji

BELA

Belu kartaju radi i stari i mladi.
Doktori, fiškali, tati,
obrtniki, študenti i vinski brati.
Staklovinje se po stolu razgrne,
i prva se partija obrne!
Kad se ozbiljno kartat zajde,
zorja nas pri špilu najde.
Stvar se tak zakotura,
da nišče ne zna koja je vura!
Pak se more čuti: kak to igraš,
znaš da zovem trejti, kaj mi ne podigraš?
Kad se spije osmi gemiš, več se nezna ništ!
Ni gdo je zval, ni kaj je adut,
ni zakaj je Ivek hud?
Ne zna se zakaj Ruda meša za redom po peti put.
Onda padne teška kritika:
Bog te hbil kakva je to politika?
Zakaj si hitil tak slabu?
Mogel si mi dati barem babu!
Da si mi nju dal, ne bi za ta tri pal!
Na kraju se čak dogodi,
da smo mi zvali, a oni su pali !!!
A gda su muž i žena par,
tek onda nastane dar-mar!
Muž do plafona skače:
kravo jedna, kaj nemaš jače?
Ti si stari bik, pozabil si da je adut pik!
Oni slabijih živcof jedva zadržiju plač,
jer su tri put bili štih-mač!
Stari meštri razne fore imaju,
kaj bu partner zval za naprej znaju.
Jura se dela da tam nekaj v kot gleda,
a zapraf pazi za koje se vuho Štef drži!

Pred jutro se vsi napoprek posvadimo,
a šteli bi se i potuči,
al' onda gazda zgasne luči!

Zlatar

HRĐAVI MANTLJINI

Senjuge f suše
Precig cajtov snieg čakaju
Resušile su se,
Škripljeju
Kak resklimana aksa

Žmefke brane na zid prislonjene
Pozabile su
Na zgrobienke terde zemlje
I sad same ležiju,
F mučečoj kmici
Pod precurenim čriepem
Hrdave mantljine oblačiju

Špinci šutnem podrapanu košaru
Zaprietim očima poiščem
Restepene veselje
Zametane kapute
Zlizane roubuče od cajta
Tere su skup z menu
Nejgda sreču iskale

(Se bum skuril na sred dvorišča)

Noge su zgubile peruti
Koljiena škljocaju
Serce turiera
A ogenj na dvorišču gori
Hrdave življenje slifče
Cvrči i
Curi
Pred nemoči koj dohaja
F dimu se gubi

mantljini - ogrtači, *precig* - puno previše, *aksa* - osovina,
zgrobienki - osušene grude zemlje, *špinci* - prednji dio cipela

Crni Lug

TE SN ROJEN

Ko i neke druge, rojen sn v oven kraje,
ki so glavne reči; Kaj je?
Iako smeran ne živem v oven kraje,
lepoti negove i dalje so maje.

Hiša, život, frišak zrak, mladost,
se tu osječan v sebe, tu je maja radost.
Tice cvrkutajo, miris kafe, miris sena,
čvrsta stena Goranskega parfema.

Te sn rojen, nisam gospon ne zlatne grumen,
somo suvremen, mao rumen za Božje amen.

Čujen, veni se čujen, radost so,
nakon tulko vremena spe sn lete.
Okrenen se, otpren oči, velika radost,
vesoko sn na kate, sanjo sn mladost.

Tužan sn, ale somo jen tren,
kokov be biv čovek da nisam vatren?
Osječaj deteta v mene spe se bedi,
odličan osječaj ljubavi drage maje ledi.

Te sn rojen, nisam gospon ne zlatne grumen,
somo suvremen, mao rumen za Božje amen.

Radost, sreča, neke pot i zvezda repeča,
strast, pijanstva i mao huliganstva.
Sega po mao, ne smeran i ne pretjerano,
A še manje kriminalno sranje.

Spe bomo muj kraj i jest jeno,
mi smo fanatike naše mvađosti.
Dišemo goranske zrak, oblekevamo naš frak,

mahnemo sunce, pa bomo na vrhunce.

Te sn rojen, nisam gospon ne zlatne grumen,
somo suvremen, mao rumen za Božje amen.

KURUŽNJAK

Sega smo iskreč s prsti oščipali
dok ga je majkica z rolja vun zela.
Vruči je dišal po hiži celi
i su koru smo mu ogulili
kak da nikaj nesmo jeli.
A bil je žuti kak zlato
i slatki kak bonbon.

Melin je mlel noč i den
vu zlatnom zrnju, zlatni kruh
i nigdar ne bil truden ni len.
Vu njem veli mlinar mlel
srce svoje z rekom je splel.

Dnevi su nam cveli kak ruže
štrepli nad majkicom čim duže.
Zetkavali smo senje i življenje,
zlatne gunje v polu, vsađene meje,
trnine su precvele, majkice već neje.

Vu maminu vrtu sunce se smeje,
i jedan žarki kaj krv crleni, svileni mak,
okoli stola deteče žilje nas veže,
vu vozal debeli, vu hiži spleteno je,
na stolu diši friški kuružnjak.

melin - mlin, *hiža* - kuća, *dišal* - mirisao, *senje* - snovi, *vozel*
- čvor, *kuružnjak* - kukuruzni kruh

BIELE ŠTONFICE

V krilu biela vona,
v ruka veselje.

Akrogla klupka pamujna se katura
dok znucune roke hekljaju štonfice
napuomet, a v glave
stare sljike se vrte.

Kčer v zibelji gljedi kak z nuogicummi riče spuodi gunjeka.

Najemput, biela štonfica vunj se naluknula.

Diete cvika kak tiček v gnjiezdu
dok je rokice k matere beže,
a glasek v hižice zvani.

Na vusnica zatitra sreča.

Veter zahuče, misel stirja i verne ju nazaj.

Druga vrieme, ista veselje. Duom.

Denes diela biele štonfice za vnukinu kčer,
a zutra kuo bo Buožek dal.

V krilu biela vona,
v sercu mir.

akrogla – okrugla, *pamujna* – polagano, *katura* – kotrlja, *znucune* – istrošene, *štonfice* – čarapice, *napuomet* – napamet, *v zibelji* – u kolijevci, *z nuogicummi riče* – miče nožicama, *spuodi gunjeka* – ispod pokrivača (dekice), *cvikati* – cvrkutati, *tiček* – ptičica, *hižica* – kućica, *vusnice* – usne, *stirja* – otjera

SEJE UD TEJE

Čim kurači
za se ju zakači.
Pa ju sobum vleče
čez puote i seče.

Fletnum ju preskoči,
v mlaku ju namoči.
Na zavoju zavrti,
na se ju naprti.

Doli ju hiti, gledi de je.
Neče nusiti trag teje.
Pa ju sikam trkne.
Puodse ju zafrkne.

Nika ju ne pazi.
Punu puot ju zgazi.
Suoncu teja piše
da tak nebre više.

Nek svietiti prestane.
Bole da je nestane.
Sejala je kak mirnu leži.
Ve pa su nestali tejini sni.

seje – snovi, *teje* – sjene, *čim* – kad, *kurači* – krene, *zase* – za sebe, *sobum* – sa sobom, *vleče* – vuče, *čez* – kroz, *mlaku* – lokvu, *nase* – na sebe, *hiti* – baci, *sikam* – svugdje, *trkne* – okrzne, *puodse* – ispod sebe, *nika* – ništa, *nebre* – ne može

DEDEK I DJED

Rekli su mi nek složim
pesmu na standardu.
Štiela sem pisati
o mojemu Dedeku.
Ali, kak se Dedek
veli na standardu?
Morti: Djed.
Nie, to nemre biti.

Dedek je meni nosil grozdje z goric.
Del me je na krilo gda je grmelo.
Dal mi je mujceka za igračku
I nigdar se nije srdil.

Djed je gospon f ajncugu i
Visokomu škrlaku.
S cvikerom, pak mu se oči ne vidiju.
Djed niema rad mujceke,
Niema niti gorice, pak grozdje
More kupiti samo f štacunu.

Djed je gospodin,
A Dedek je Dedek.

Dedeka imam rada
A Djedu sem strahu.

Nie, nikak to nemre biti isto
Makar f rečniku piše da je,
I makar mi je vučitelica
Slabu ocenu dala
Zato kaj niesem štiena znati
Da je moj Dedek pogreška
I da je trebalo pisati „djed”

I to z malim slovom.

Ja bum naviek pisala Dedek
Z velikim slovom.
Dedek za ljubav,
A veliko slovo za poštovanje.

Pesma na standardu – pjesma na književnom jeziku,
štiela – htjela, *nemre* – ne može, *grozdje* – grožđe, *gorice*
– vinograd, *gda* – kad, *mujcek* – mlada mačka, *nigdar*
– nikada, *ajncug* – odijelo, *škrlak* – šešir, *cviker* – naočale,
niema rad – ne voli, *štacun* – dućan, *štiela* – htjela, *naviek*
– uvijek

AMDAMTE

(za mamtevamte)

kopav sem se topav sem se
copav sem se na duave
f enkuave vmbove šume
pun smeha
natiskaneg vume

pa sem a z peska – vuhkega peska
bavoknega guada i vu njemu huada
ot cesava zume

puavav sem od ef dedija do thenk khedija
dokač se nesem
večne štvujne dokopav
pvej neg sem z posteve opav

kopav sem se vu jenemu času
se vu šesnajt
movtik i vu pov sedemnajt nem vekev

gda sem si bendeka svekev

a potvam vu gvmje stekev
gda vu čhevajnko se javiv pekev

ti bukca!!! kaj je gvmelo znad duave
i kaj su se... nekšne tam... jokice puave

tviii metve!!! vun z guave

PARKINK OF LAF STORY

dej geni se
mekni se nekamur jempot
vun zuteg čuneka herdžavega štoplina
kej si ga negdi skrivečki z kun tenjera
nigdar nit nesi kejpgada
videl kek pravi... makina ke buljiš
ke semafor vu štalna vrata a gde si
bil gda se je pamet delilo ti mulec
jen sferceni bi si zaradit na burzi
a ne samo dečinjo štancati drugima
na pleči znate a pojma o pojmo nemate
kej je to pedeve kej je to derđavo na
hrpteca vuz brega prtiti i takšemo gegačo
kek si ti božičnico predelati kej misliš
da je to sam tak tri jezere
fileri po kvedrato napeglati
prekleti pickek kupi si očajline pa jif ti
ze svojum hajnumericum probaj pohobliti
a ne sam bi jel i saki den bi jel
kej uni kej su pri jaslicaj zvezani
i čakajo svojga obrokeca puhni vu aspufa
tem svemu rinojčeku sam pazi kej te tam
negdi na meseca grintavec grintavi
gdo vas je sam zmislil i tulikšu farbu
na parkirališčo na vas potrošil
kej da ste t – 55... ti boga

A ŠUMU NIESU DALI

Bila je tak liepa deklica ot 16 liet, čarne oči mefka mekota,
vusnice črlene najslajše čriešnje, lice biele pervi snieg na
briegu,

a na pleča dvie spletene kite, cvetek mladi...

Za Vuzem, snuboki su došli z bombonjeru i
šarim, svilenim rupcem..su ju zamuž obečali...

...on joj je jenega pisanca v rupček zamotanega,
nekak srameče v rouku fteknul...

Dili dili dajca, baba peče zajca,

bajs se trese, ramunika zieva, družina popieva.

Mati je to leto v stranjski sviet prešla

nekaj penezof zaslužiti, osobek za mladenku pripraviti.

Sega joj je nakupovala, ručnikof, plafti, koperte, zidnjakof,
trevire.

Kupili su nje i singericu, lakirani meble, bračnu postel i
vermare.

Na postel su deli bebu z črnimi lasmi, v zuoru kiklu z
granerima

oblečenu, štera zapre oči dok ju polegneš, a otpre ih dok ju
zdigneš

i kmeči: Mamaaa.....a šumu niesu dali....

Dili dili dajca, baba peče zajca,

bajs se trese, ramunika zieva, družina popieva.

Sukačice su cel tieden pekle kolačof sake fele i gibanic

i kravic i tortu na tri kata i pečenki, puranine i picekof.

Za stolom z belimi damastnim stoljnjakom prekritim i
grančicama asparagusa ukrašenim sedela je sva v belini
mlada snešica

ze svojim mladencom. Na glavi spod šlajera imela je
frizuru,

trajnu ondulaciju, kite su joj dali odrezati.

Dili dili dajca, baba peče zajca,

bajs se trese, ramunika zieva, družina popieva.

Cielu noč čez žile tudum je tekel, pamet zamračil,

hude misli v glavu dotepel.....za šumu su pitali,
kriš kraš se posvadili, cika i vika, gerde rieči,
snehu su nazaj dimen poterali...

...na dvorišču hičena beba bez glave...

cvetek mladi pretrgnjeni.

deklica – djevojka, *liet* – godina, *mefka mekota* – mekana
crnica, *kite* – pletenice, *snuboki* – prosci, *zamuž* – za udaju,
fteknul – stavio, *osobek* – miraz, *I* – svileni prekrivač za
krevet, *zidnjak* – ukrasna tkanina na zidu, *trevira* – vrsta
tkanine za šivanje, *meble* – namještaj, *černi lasi* – crna kosa,
zuora kikla z granerima – ružičasta haljina s volanima,
ramunika – harmonika, *sukačice* – žene koje peku kolače
za svadbu, *kravica* – tanki kolač od sira i tijesta, *šlajer* –
veo, *tudum* – vrsta vina

MATER I PLUG

Na lievoj je ruke imel madež
od matere, po materi.
Na rođenju ga je proklela.
Nigdar se pokle nisu spomenuli toga.
Pogled v zemlju i zemlja v oku.
Svoj je život prešel z plugom.
Od starosti do mlada.
I ze sakim korakom je glipše,
vu vlažnu, ljepljivu zemlju propadal.
Med gliste i puže, med krte i drač,
med črninu i jal...
I tihe je pod svoje plug potpal.

ČKOMI

Trde reči oštrignjene kak pesoglavec,
hiču se po žerjavki jezika i čvrče kak kača v jognju.
Ližu rastepene glase jeziki peklenski
i saka v glavi bobnja i luplje po gvozdnu.

Ti nemuši, zdrapanci i nalarfani mudrijaši
dovleču reči i preteplu ih kak plevu.
Gučeš, pregutavaš slinu koju nemaš,
i obračaš rastrganu robaču drugome dnevnu.

Reči žmehke kak kotač mlinski,
drobiju, trđu, puču kak mladom jelenu roge.
I te tvoje spisane, ščehane zastave
hiču poscanoj majki pod noge.

Bole ti je zaprti lampe i pisati pesme,
paperi s tintom črlenom razlejani.
I nek bar nešče posluša tvoga glasa
nek tvoja slova budu kak kapetani.

Bole ti je govoriti soncu i vetru severnjaku,
pavuku vu mreži, sohi na suvi groni.
Samo čkomi i draplji, kak tat počkomeči,
došle buju reči na svetlo kak mladenec skockani.

DOMJANIČEVA BROAZDA

Vulitiejša broazda na jutrojem soncu
smije se, od rosni kaplic blešči,
tak liepo diši, tak mirno diše,
ta gruda droaga, domača, sveta,
naviek s najlepšim riečima novu sliku riše.

Dok čkomim, v jednu točku gledim,
v samoči sedim, dok senjam ili spim,
nove, mloade, friške rieči bi nikle,
na svetlo dneva med ljude bi stigle.

I Domjaničeva je broazda
s domačim semenom zasijana,
štero sako leto i pri nam rodi,
štero sakomu srcu i duši
nekak posebno godi.

Vu ti brazdi i deca svoje prvo semeje sadiju,
jer deteče ljubavi vu tiem malim srčekima

nekak su posebno ražarene,
i od malih nog s plamenom goriju!

Tu je njiva živleja, njiva semeja,
v šteri je naša vera i naše detinstvo!

Tu ju sonce kušuje,
deždik hmivle i napaja,
a se nas srečne na kupu drži i spaja.

Vnoga tu su pokoleja
naša velika notroja snoaga!
Donesli smo tu sliku duše
narisane materinskim riečima,
i složenu f popiefku koja se
denis najlepše rascvela,
jer s Dragecove je broazde nikla
i gliboko se v našem srcu zakorenila.

Daleko ve tak diši,
saka rieč i saki stih se dale se čuje,
do sake duše, do sieh ljudi srečno putuje.

I naše broazde nek naviek rodiju,
nek se nigdar ne zapustiju,
luči ljubavi nek goriju
na te droagi grudi domači,
koja s najlepšim jezikom govori,
pa nam saki dien i cielo živleje
v jedin liepi Paradiso pretvori!

BESKRAJNA ČKOMINA

Spozabim se negda
da te med nami več ni
naše predzodnje rodne ftice
rano otrprhnute vu beskraj

Obrčem tvoj telefonski broj
a on iskopčan samo muči
jer tebe dušica moja
vu hiži več ni

Zaziblem se kak breza na vetru
soze mi zalevleju obraz
reči se vu požeraku dropljeju
grda mi istina dušu stišče

Mrklina prožvakala den
črna noč droplje spokoj
dok z obloka zvezde gledim
stiščem čislo vu rokam
iščem od anđeli tvoj mir

NEMREM DA TE NIEMAM, VODICE DRAGA

Ti čučiš v tielu vsakom i dušu suhu kriepiš,
zavlačiš se v piknastu luknu na kouže
i vlažiš ju da raste, da živeti more,
da ju nišče nemre zožmikati i scediti.

Ti kapincaš z oka i tougu nemreš skriti,
kak čemer žufka i slana ti negdar znaš biti,
a opet zapraf pokourna i mefka
da zagrabit te vsaki more
i držati med prsti kak v špiglu lice svoje.

Zviraš z vrha i tečeš bistra i plaha,
tak čista kak pucica
da čoveku pri srcu je mile,
al' puotem kak rasteš i riekom postaješ
zmazani vrag te zamuoti i zahitava
dok ti drugima svoju kriepost daješ.

Ti skivaš se v megle i vlečeš čez kmicu,
o poldan k suoncu prihajaš, dižeš se
vu visine i više nemreš zgor v dol ziti.
Al' z deždem se spuščáš i zemlu natapleš,
vsakom korenu i betvu ti živlejne daješ
da cviet cvetati more, da ne zaostaje.

Nemrem da te niemam, vodice draga,
nemrem bez tebe biti,
i tič teri te zgubil - prhati nemre
jer niema kaj piti.

TIČ SE POSRAL

Kupil sem si auteka,
lepoga, novoga.
Opral sem ga i naglancal
kak negda staroga.

Taman sem bil s poslom gotov,
pospravljaj alata
i spod joka prigledaval
novoga auta.

V jenem času mi se vidlo,
nekaj neje v redu.
Dojdem bliže i nemrem se
načuditi neredu.

Tič se posral na haubu
točno na sredinu.
Došlo mi je da ga pošljem
v lepu materinu.

Sad bum moral auta
prati od početka,
makar samo haubu
radi tičjeg dreka.

Dok sem tak razmišljaj
i prijel se posla,
sam sebi sem zgledal
poput besnog osla.

Itak sem ja auta,
oprал se sponova.
Taman sem ga bil zgotovil,
tič se posral po pol krova.

I sad, eto, dobri ljudi
rečite vi meni,
kak da jeden vreden čovek
od besa ne pozeleni.

ŽOUFKA BABA

triebale bi douguvarati zamuže
no dobre
bile bi i tu kojekakouve otepancije
moja strina tere bi ta čast pasala kak srake gače
a i ja sam je male grde pače
duoj zna zake morti baš zate
išla na nerve
vučeno je gouvorila strina
kak da malu maturu nije pouložila z trejte
neg z prve
ta bi mi strina zihher zapaprila
gorše nek sam si zapaprila sama
željna grunta kušlecouf i canjkouf
piščancouf i ganjkouf
friška
noooo..bum pou istine pouviedala
čist malo načeta
oud ounuga fakina
gologouzuga
pušuodouga kaj da je dekla
našuopani čuček
a ne ljubezni vriedni pucek
spremen za ljubaf
vmrieti
ne misleči
nije širina za one z motikom
širina je za onoga
koj se za kruh brigouvati
ne muora
naj misliju oni
čiji je to posel
il naj opče ne misliju
trieba živeti
a ne misliti

mišlenja vodiju na galge
il nakakouv zakešnjeli piedestal
od teroga ionak koristi nema
i mišlenje svuoj rok trajanja ima
vriedi same dok ga nečije
ne pobije
zate velim
triebale bi douguvarati zamuže
da morem
outprla bi štacun
kre banke i spovedaonice
po tomu kak čoube držiju
znala bi više
nek vražji
Šerlok Holms

RIEČI

Dok posel svoj dielam
Sakakve mi rieči
Skačeju po glave
Roke me zasvrbiju
Papiera mi trieba
I penkale nekakve
Dok taj časek traje
Dok se rieči još motaju po glave
Zapisati te treba
Kak mala senica z obloka
Pobeči mi rieči znaju, al
Sat kat ste na papieru
Lijepe moje cvetaste rieči
Ojte dalše
Kam god očete
Sad nekomu drugomu
Skočite f srce
Podragajte nečiju dušu
Moje drage rieči
Tere je same nebe
K mene poslale
Rieči lepote i dobrote
Tak milo zazvonite
Simi ljudmi
Vu te pupajuče proletje
Rieči

OSTARELI SU HEROJI

Si heroji već su stari,
ostarel je i Prljavi Hari

Star je jako i Ben Hur
pak mu pušča mehur

A žali se i Rambo stari
da ne diela one stvari

Sad je i Terminator
samo stari serator

Vuž nega se Gladijator
isto stišče na radijator

Noge mrzle kak frižidieri
a popuščaju i sfinkteri

I poviedaju stare prazne priče
kakove su nekad imali mišiče

NOČ BES SNA

Kmica. Noč topla ljetna
Z rokami ju moreš popetati
V nos mi duha sljive trnjače
Vljevava. Nemrem spati

Z jele se oglasila sova
Hu-hu-smrtec
Pak bo nešte mrl
I jen šišmiš kej iste
Nemre spati
Zletel je spot krova

Noč topla. V črnu
Halju zamotana
A mene zima – dršem
Po pleči mi idu mrafci
Na vrati stojim
K štoku se stišem.

Misljim na te
Morti sat z oblakem putuješ
V nebe gledim
Znam da te nema
Alji ja te i dalje iščem

Negde daljeke zatuljil
Je cucek
I on je nečemu strau
Ilji dušu vidi
Morti tvoju – Bok zna

Sova prek okoljišča preleti
A nekva se tenja
F kot nabila i još bolje
Me stra.

Onda se na sreču
Mesec sramečki naluknul
Noč mam ne tak črna bila
I tenja se nekam zgubila
Za vogljíč se skrila

A ja se i dalje stiščem
Znam da te nema
Alji f senju moju
Saku noč mi dohajaš
Kak te kre mene
Na vanjkušu ne
Po noči te po nebu iščem

VU BUNILU TOGA PROTULETJA

Suvremena fatamozgarija

Mladi mesec noći budi
Gledi zvezdu Danicu,
Nebom hodi mladu svodi
Šlajer kiti s biseri.

Z bregi ober Agrama
Jena ševa tenkog glasa spušča ,
Da bi mrtvu dušu zbudila,
Kak ne bi slavuja ki v gaju spi.
Tak tužne do srca duboke,
Zakaj plače mala tica?

Da se je Matoš z čelom z groba stal,
Pak s tamburom z roži Domjanića prizval,
I sam Krleža za harmonij se stal,
Dek Tadijanović z gajdi
Duhove z ravnica prizava nazaj.
Si skup vu jene misli, da v košmaru dnevi,
Z glazbum vu zboru zagrmiju skup,
Z morja, prek bregi, čez dola i gaj,
Da v mudrosti himne
Harmonija horvatsku Reč okruni.

I da mrtvi moreju v miru zaspati nazaj.

APOKALIPTIČNI CEDILNIK

Posejati rieči vu obloke neba
Dešč popievke zlievati
Stezami do zemlje
Vu cukaru ih namakati
Nabubrene prosipati semenje
Kak striele z neba
Ftikati ih vu lapor čoveka
Hrbet po hrbet
Žufke stiene hiže strugati
Z kouže kače kaj mi vu kervi gmiže
Zaklenuti molitvenik razlejanuga serca na oltaru rieči
punog potoka
Žmikati ogenj gnjezda
Vužgati čkominu
Rieči goriju vu persa čoveka
Kmica vu dim je prešla
Megla se diže pred očmi
Bez svoda mira
A hu sebe čovek suši se i hmira
Natače douše vu božji hmilnik
Kaplje jena po jena
Kak cajti čez apokaliptični cedilnik

NA TREČEMU KOLOSEKU LISTE ČAKANJA

čakam red v špitalu
na trečemu koloseku
liste čakanja
čakam da mi zgulena farba
opadne na glavu
čakam da me bolečina zgrize
kak stekli pes
kak i druge nevole bolečivih
teri žmiriju i plavaju
v neizvesnosti
negdo je stradal od gangrene
negdo je vmerl da mu je stale
bolečive serce v čakanju
negdo je same postal veter
čakaonice
negdo je dobil sepsu
od preveč gruntanja
o horvackem zdravstvu
kak da nam je telo od blata
rojene za čakanje
i reinkarnaciju
na novu listu čakanja
kak da su bezmerne štacije
i još bezmerneši putniki
na trečemu koloseku
liste čakanja
čakanje na CT
čakanje na MR
čakanje na dijagnozu
čakanje na vračitela
čakanje na šekret
čakanje na trečemu koloseku
liste čakanja

VIDEL SEM VRAGA

Subota, noč je
štel bi spati a neide
stišče me okoli vrata
stišče kak kača.
Disati nemrem
gutati još manje
spod brade
napuhavle mi se vrat.
Otpiram oči
okoli mene s'e je belo
lučem po sobi a vrag iznad
ne da mi spati.
Življenje baš je čudno
puno put bilo mi ga dosti
a ve štel bi živeti još malo.
Zdehnem si na kratko
krevet spod mene škripi
svetlo z vulice blešči.
A vrag, on mi
stoji nad glavom
potmejno se smeje,
smeje i čeka.
Čutim se slabo sve slabejše
z rukami na slepo pipkam
iščem zvonec i stiskam,
stiskam kak nori.
Otpiram oči
vragu ni traga
dok me lepa sestra
drži za roko.

HUDI CUCEK I ČOVEK HUDI

Hudi cucek i čovek hudi
Hudi svet i hudi ljudi
Hudo življenje
I sreča huda

Bedačija v glavi
Črna luknja

Oblaki viseči
Dežđ dohaja
Pljuska kak da z lagvi toči

A tam v kutu negdo cmolji i zdihavlje
Grdo kune
I javkanje je čujti

Črna ga je kmica skrila
Kak da noč vmira
Čovek i črna črnina

DEŠČOBRAN I KUBIK GLUPOSTI

Za kaj vse
i kuliko pot
nam deščobran trieba
gda se pravi dešč spusti
il' gda se betegi i vse grde
na nas zleje,
al' kakof nam deščobran trieba
gda kubik gluposti i sekojčega
na nas scuri,
a kaj da se reče
gda se vu sercu zalisikne
i vu duše zagrmí,
kakof deščobran
za tuliko nevreme trieba
a nigdo ga videti nemre

Varaždin

**STIHOTVORSTVO NE VREDI NI
PIŠIVOG CENTA**

Denes, mi, takzvani moderni stihoklepci, škrabamo
nekakšno naturalno stihotvorstvo.

To je vezda v modi. Moglo bi se reći da je prafzapraf vrlo nobl
i šik.

Goluždravo stihotvorstvo, brez točke, zarez, rime,
uskličnika, upitnika i črlene niti vodilje!

Na kaj to liči? Niti glave, niti repa! Ne kužimo ni gramatiko ni
pravopis,

ampak se busamo vu prsa da je to nadmožđano stihotvorstvo.
Vse to liči na oproštajne pisme vu kojem piše da skupa više
nisme.

Zakaj? Zato, kaj stihotvorstvo ne вреди ni pišivog centa!

Vu baru elitnog hotela pijem koktel zvan „Prelubnica“
iliti kak bi po domaće rekli „Petlov rep“.

V kutu sediju dve prelepe puckice, manekenke, i čudno me
škicaju.

Htel sem biti frajer, pak sem počel govoriti stihove.

Cerekale su se kak lude! Došel je kelner, krmak, stokilaš,
primil me za kravatu i hitil vun na žlabravicu, ker mu teram
goste.

Zakaj? Zato, kaj stihotvorstvo ne вреди ni pišivog centa!

Čakam bus. V zmazanom kafiću pijem kiseli gemiš
iliti je to morti bila sumporna kiselina, vrak si ga nek zna.

Odlazim na sveto mesto da olakšam dušu i telo.

Gospa, šteru je pregazilo vreme, a morti je ona pregazila
vreme,

skopo mi naplaćuje teri užitek.

Z čreva mi žubori potočić,

a na belom paperu se vidi žoti odtisek rengenske slike.

Blaženo vzdehnem i počnem govoriti stihove.

Iz susednih WC kancelarija čuju se vetrovi negodovanja,
šteri su imeli duhu po češnjaku.

Potlem me negdo polejal z smrdećom žotom vodom.
Zakaj? Zato, kaj stihotvorstvo ne вреди ni pišivog centa!

Uživam v krevetu z ljubavnicom.

Jezikom vozim niz magistrale glatke kože.

Šepćem vušnoj školki, ronim črez joći boje meduze,
dotičem vusnice črne kak murve, a potlem se penjem na
zagorske brege.

Ondak se spuštam vu slavonsku ravnicu i najemput
propadnem v špilju.

Zanosno govorim stihove i uživam v glazbi nihoveg eha.

Nategnula me za vuha i pitala: „Dobro, misliš ti mene
prasnuti ili ne?“

Skvrčila je desnu nogu i z tabanom mi razbila nos i dva zoba.

Zakaj? Zato, kaj stihotvorstvo ne вреди ni pišivog centa!

Stol je pun žderače i pijače. Poslušam svoje stihove snimlene
na mobitel.

Nemrem veruvati! To je tak jadno i mizerno kak zmazane
gače štere visiju na štriku.

Tri kupice razbijam o plafon. Žderačinu bacam na pod i
gazim z nogami.

Skaćem po sobi kak jopec po grani.

Z glavom vudiram zid. Karv pršti na vse strane.

Zakaj? Zato, kaj moje stihotvorstvo ne вреди ni pišivog centa!

pišivi – bezvrijedan, *prafzapraf* – zapravo, *šik* – zgodan,
ukusan, otmjen, elegantan, *goluždravi* – *Petlov rep* –
doslovan prijevod za koktele, *škicati* – znatiželjnio virkati,
cerekati se – nepristojno, ružno i glasno se smijati, *kelner*
– konobar, *krmak* – mužjak domaće svinje, *prasac*, čovjek
ružnih postupaka, *žlabravica* – bljuzgavica, *skopo* – skupo,
po visokoj cijeni, *odtisek* – otisak, *rengen* – rendgen,
kancelarija – šaljiv naziv za toalet, *vzdehnuti* – uzdahnuti,
negodovati – izražavati nezadovoljstvo, *buniti se*,
prosvjedovati, *šeptati* – šaputati, *dotikati* – doticati, *dirati*,
veruvati – vjerovati, *jopec* – majmun

KAJKAVSKA LANTERNA

Pod starom lipom nekakšna čudna svetlost žmirka.
Baca odraz tenja na vse strane, a sozami pokazuje pot.
Kak da nekaj išče.
Morti huk Matoševog cuga šteri guta samoču vu čkomini
zvezda!
Pod starom lipom nekakšna čudna svetlost žmirka.
Kak da se nečeg plaši.
Morti suze za zagorske brege zgublene vu megli!
Ne, to se gasi zadnji žižek našeg KAJA,
zakopan i pozablen vu blatu preteklosti.

STERGANI PAPER...

Misli su me zarobile
vtkane su v moje življenje
kak voda kaj prolaz išče
vzele su moje telo.
Vezda su prešle,
čez pore moje kože
nastanile su se i ne prestaju.
Plove čez moje vene i tek se male,
pojave na koži.
Oči glediju jeno,
ali telo je zarobljeno.
Probala sem odgonetnuti me misli,
ali neposluh ih je zarobil.
Vej sem kak stergani paper,
kaj ga veter nosi...
sim...tam...
Veter nosi dok se ne potrga,
onej zadnji komadiček papera...
vi kaj jeste ustvari niste,
same ste prolaz čez moje življenje.
Se dok se misli ne stroše,
ja bom kak stergani paper,
prešla v zaborav življenja...

ZAKAJ BI JA TAK A NE UONAK?

Denes ni tak kak je negdar biluo.
Istini za volou i draguo mi je da je to tak.
A zakaj je to meni tak draguo da je tak?
Zakaj se ja to ne bi vrnoula nazaj?
Zakaj ja to ne bi da boude baš uonak.
Ni za živu glavu ja ne bi štela da je više tak.
Denešnja deca ne znaju kak zgleda
I draguo mi je da ne znaju
kak je bilo kakti meni uonak,
kad te mater v šest jutro digne s poste
i komad kruva v ruku dene.
Nit je pitala jel ti se hajčiva
a i da je pitala kaj bi to pomogluo
kad su mujce već odmaglile.
Same su znale kam muoraju iti ili ne iti
i da ne uodeju tam gde ne smeju iti
i da ne bi pouno tour kopriv biluo
muoral si se v tren juoka razbuditi,
zeti kuorbač il buotou v rouke i za njimi
kajti će se nisi razboudil na vreme
prešle bi uone na suseduovu ledinu
i same ak nisi pazil kak treba
zabadaf i „eha” i „ejki” i kuorbač i buota v rouke
kajti sused bi posle raduo šacal
kak jafčeš i souze brišeš
kajti ti mujca prešla z gmajna na njegovu ledinu
i zatuo ja ne bi štela da je to više tak.
Neg deca v posteke hajčivaju,
nek v hiže a ne na polu učijou,
nek fruoštouk imaju kak Buog zapoveda,
nek nuorijou i bedastuoče delajou
z drouštvuom a ne s mujcama i mujcekima.

Ovo kaj oni denes smeju i imaju
mi nigdar zatuo znali nismuo
i zato bi da me nigdar više nikuo ne pita
Zakaj bi ja tak a ne uonak?

hajčiva - spava, *mujce* - krave, *korbač* - bić, *buotou* - botu, šibu, *eha* - znak kravi da stane, *ejki* - tjeranje krave nazad, *kajti* - jer, *če* - ako, *gmajne* - mjesto gdje pasu krave, *mujceki* - teleki

ČKOMI GLUHO SERCE

Ne moraš nikam daleč, o ničemu brigati,
hižu moči odključati z riečima.
Imamo kujnu, komoru i gajnk,
v jesen polnu pelnicu krompera i zimski ruški,
mišju družinu spod poceka.
Mertvi ovde vese na kipci, zmržjeni v času lepote,
dotikavaju nas njihovi kriesi.
Sviet stane v jederek od poteka do Lojnice.
I koren hiže oplieče mačkino fmivanje.
Čkomi gluho serce,
prestrimo si prvič postelu v jezиковom listju.
Sedi si,
zuj se ti sliapa, hlepeča zverka.
Bosi žitek tenkočutno peha zemlicu
na mestu gde tabani greju polskoga miša
i hutorovu noč.
Zemimo si čudaj zraka za skočiti kuražno v glibinu.
Vse kaj nas mami
zdavna je prostost svieta,
lastavičino gniezdo pod strehu,
povrnutja v ista protuletja,
v leskin cviet.

NIKAJ NAJ O NAMI

A kaj vu te knige?
O drugem dej sikojačke,
zmišleno i liepo i odsenjano.
I hudo i tolžno.
O kruhu z posej zmešanom, z solza začinjenom.
Na šnite našnitanom, prekriženom.
O splašilu z slame sfrknjenem tero jim maše i maše z
prazni rokavi.
O drugem dej, moru se smijati i jokati i kleti.
I hižu im bokčiju moreš deti nutre v litere koren
i dušu široku kak pole nezorano.
Samor
Nikaj naj o nami povedati.
Tekar se skorile te male blate na mlaka
črez tere moreš prepasti v črievu zemle.
Predič mora zaceleti vsaki kotig, vsaka zera, grinta boleča.
Se zmisliš gda sem jenpot v onem kraju zaniemela
gledeči v obešenoga zajčeka, v luftu visečega.
Još dogo je migal z vuhi, v juhi, v zobi,
gotil me cofek repeka, bela pahula rescvelega snegeka.
Nikaj naj o nami, o našem čutenju, čkomenju,
pusti tega tiča kosti,
hiti vun črez joblok,
nek sprhne v črešnjin cvet,
nek se osipa kak i mi
kak i drugi,
nek ga nese veter brezimeni
kak i njih
kak i nas.

STRAH

Strah
u svijetu - uvijek
neki strah.

Strah dok se budim
jutrima se trudim
da ne zakesnim na posel.

Strah od reakcija drugih
strah od nadređenih uhljeba
strah od otkaza
strah od nerealnih očekivanja.

Strah od mržnji
strah od smrti
strah od ljudi
koji uopće nisu ljudi!?!?

ISBN 978-953-8470-10-3

9 789538 470103